

Pojezierze Mazurskie (4.1)

Na południe od regionów Pobrzeża Warmińskiego ciągnie się strefa Pojezierzy Mazurskich. Poszczególne regiony na obrazie satelitarnym odznaczają się występowaniem ciemnych plam odpowiadających jeziorom oraz kompleksom leśnym.

POJEZIERZE POŁUDNIOWOMAZURSKIE (4.1.1). Obraz satelitarny regionu cechuje ciemnozielona, prawie czarna barwa odpowiadająca lasom porastającym piaski i żwiry wodnolodowcowe fazy pomorskiej zlodowacenia bałtyckiego oraz mułki, piaski i żwiry rzeczne tej samej fazy zlodowacenia. Jest tu wiele jezior, przeważnie rynnowych. W rzeźbie dominuje równina sandrowa. Z utworami geologicznymi dobrze koreluje rozwój pokrywy glebowej: spotyka się tu głównie gleby bielcowe i rdzawe we wschodniej części regionu oraz pseudobielcowe na zachód od jeziora Jeziorak. Charakter obrazu lasów jest typowy dla obszarów leśnych z intensywnie prowadzonymi wyrębami. W obrębie lasów występują nieliczne, większe i mniejsze powierzchnie gruntów ornich, ściśle związane z zaleganiem glin zwałowych. Przykładem mogą być wyspy gruntów ornich w okolicach miejscowości Butrymy, na zachód od Szczytna oraz w okolicy Wojnowa, gdzie można prześledzić na obrazie satelitarnym, jedną z linii postępu łądolodu.

Wody podziemne pojawiają się na znacznych obszarach na głębokości 5-10 m, jednak na ogół głębokość ich występowania jest zmienna.

Wyodrębnienie regionu, o bardzo urozmaiconym przebiegu granicy, należy łączyć głównie ze sposobem użytkowania terenu, zajętego przede wszystkim przez lasy porastające wspomniane utwory piaszczysto-żwirowe.

Powierzchnia regionu wynosi 4712,4 km².

WZNIESIENIA OLSZTYNECKIE (4.1.2) położone są na południowym skraju Pojezierzy Mazurskich. Jest tu stosunkowo niewiele jezior. Obszar zbudowany jest z płatów glin zwałowych tworzących rzeźbę wysoczyzny morenowej falistej. Dominują gleby płowe i brunatne oraz odgórnie oglejone. Pomiędzy płatami wysoczyzny morenowych spotyka się fragmenty zbudowane z utworów fluwioglacjalnych. Wyróżnienie jednostki wiąże się z występowaniem stosunkowo urodzajnych gleb i rolniczym użytkowaniem ziemi.

Powierzchnia regionu wynosi 220,4 km².

POJEZIERZE OLSZTYŃSKIE (4.1.3). Obraz satelitarny regionu cechuje drobnoziarnista struktura odpowiadająca gruntom ornym, na tle której występują ciemne plamy lasów i jezior.

Większość powierzchni regionu jest zbudowana z glin zwałowych, ich piaszczystych eluwiów i piasków z gładzami akumulacji lodowcowej, związanych z fazą pomorską głównego stadia zlodowacenia bałtyckiego (północnopolskiego). Towarzyszą im piaski i żwiry akumulacji rzecznotodowcowej.

Rzeźba w obrębie regionu jest dość urozmaicona. W północnej i zachodniej części dominuje wysoczyzna morenowa falista, a na południu wysoczyzna morenowa płaska. Znaczna część terenu ukształtowana jest jako równina sandrowa. Występują tu również równiny akumulacji torfowiskowej i zastoiskowej.

Dominującym typem gleb są gleby brunatne właściwe i brunatne wylugowane. Spotyka się tu również gleby płowe i pseudoglejowe, a na niewielkich powierzchniach gleby rdzawe i bielcowe.

Pierwszy poziom wód podziemnych występuje w dwóch przedziałach głębokości: od 0 do 5 m i od 5 do 20 m.

Obszar ten w większości użytkowany jest przez rolnictwo, ale również lasy zajmują spory odsetek gruntów. Wyodrębnia się także miasto Olsztyn (133,0 [158] tys. mieszkańców) – duży ośrodek przemysłowy z wielu zakładami produkującymi żywność, ponadto zakłady przemysłu: gumowego, maszynowego, meblarskiego, materiałów budowlanych, poligraficznego i odzieżowego. Jest to również duży węzeł kolejowy i drogowy. Olsztyn jest ośrodkiem administracyjnym, kulturalno-naukowym (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski) i turystycznym.

Kontur regionu nawiązuje do sposobu użytkowania ziemi i litologii.

Powierzchnia regionu liczy 681,7 km².

POJEZIERZE SZCZYTŃSKO-RYŃSKIE (4.1.4). Na obrazie satelitarnym region wyróżnia się zdecydowaną przewagą jasnych odcieni barw: zielonej, niebieskiej, żółtej i różowej, na tle których widoczne są, sporadycznie, ciemniejsze plamki niewielkich powierzchni leśnych i jezior. We wschodniej części regionu występują większe plamy wielkoobszarowych gospodarstw rolnych.

Specyficzną cechą budowy geologicznej tego regionu jest obfite występowanie piasków, żwirów, gładz i glin zwałowych związanych z akumulacją w strefie czołowej stadia głównego zlodowacenia bałtyckiego. Utwory te występują na tle glin zwałowych i ich piaszczystych eluwiów oraz piasków z gładzami.

Na tych utworach rozwinął się zespół form wysoczyzny morenowej falistej.

Pokrywą glebową tworzą gleby brunatne właściwe, brunatne wylugowane, gleby płowe i pseudoglejowe.

Wody podziemne znajdują się na ogół na głębokości od 5 do 20 m.

Teren regionu prawie w całości użytkowany jest przez rolnictwo. We wschodniej części znaczną powierzchnię zajmują gospodarstwa wielko przestrzenne. Największą miejscowością jest Szczytno (23,0 [27,0] tys. mieszkańców) – ośrodek turystyczny i przemysłowo-usługowy. Kontur regionu nawiązuje do sposobu użytkowania ziemi i litologii.

Powierzchnia regionu liczy 1209,8 km².

POJEZIERZE MRAĞOWSKIE (4.1.5). Obraz satelitarny regionu charakteryzują barwy: zielona, niebieska, różowa i żółta, oraz stosunkowo liczny udział ciemnych plam – lasów, a także jezior.

Utworami dominującymi w budowie geologicznej jednostki są gliny zwałowe, ich piaszczyste eluvia i piaski z glazami akumulacji lodowcowej z pomorskiej fazy zlodowacenia bałtyckiego.

Rzeźba terenu ukształtowana jest jako wysoczyzna morenowa falista oraz jako równina sandrowa z wytopiskami.

Pokrywą glebową tworzą gleby płowe, brunatne wylugowane, pseudoglejowe oraz gleby brunatne właściwe.

Pierwszy poziom wód podziemnych występuje na głębokości od 5 do 20 m.

Obok przeważających tu terenów rolniczych, znaczny odsetek zajmują lasy.

Kontur jednostki nawiązuje do sposobu użytkowania ziemi i litologii.

Powierzchnia regionu liczy 425,5 km².

KRAINA WIELKICH JEZIOR (4.1.6). Główną cechą obrazu tego regionu jest występowanie dużych ciemnych plam odpowiadających największym polskim jeziorom południowym. Na obrazie satelitarnym mają one czarną barwę. Pozostałą część powierzchni można scharakteryzować jako drobnoziarnistą oraz gruboziarnistą, nawiązujące do występujących w terenie gruntów ornych.

Rzeźba tej jednostki jest dość zróżnicowana. Znaczną część terenu zajmują wysoczyzny morenowe: falista oraz płaska, a także pagórki stref marginalnych. W północnej części jednostki liczne są wały moren akumulacyjnych. Występują tu również równiny zalewowe oraz akumulacji jeziorno-torfowiskowej. Sporadycznie spotyka się niewielkie powierzchnie sandrowe.

Pokrywa glebowa jest dość jednolita. Są to głównie gleby brunatne właściwe oraz brunatne wylugowane, wytworzone na piaskach słabogliniastych i gliniastych oraz na glinach zwałowych.

Pierwszy poziom wód podziemnych występuje płytko – na głębokości od 0 do 2 m, miejscami do 5 m.

Powierzchnia regionu wynosi 1234,0 km².

RÓWNINA OŚWIŃSKA (4.1.7), położona na północny zachód od Krainy Wielkich Jezior, jest niewielkim regionem o powierzchni 93,4 km², którego kontur nawiązuje wyraźnie do występującej tu równiny akumulacji zastoiskowej oraz jeziora Oświn. W północnej części regionu występują wały moren akumulacyjnych. Z gleb spotyka się tu gleby brunatne właściwe i wylugowane, a w dolinie rzeki Omęt oraz Kanału Mazurskiego gleby hydromorficzne wytworzone z torfów i gytii.

Ziemia Suwalska (4.2)

POJEZIERZE SUWALSKIE (4.2.1) zbudowane jest z glin zwałowych. Liczne są tu wały moren czołowych, moreny z wyciśnięcia, kemy, drumliny i ozy (Pietkiewicz, 1928). Występuje również wiele jezior rynnowych, układających się w wyraźne ciągi. Struktura obrazu tego regionu jest na ogół jednolicie drobnoziarnista. Wiąże się to ze stosunkowo drobnymi formami rzeźby i dość jed-

nolną budową litologiczną terenu. Podobny jest rodzaj materiału skalnego, był on jednak w różny sposób depozowany. Niewiele jest tu większych dolin o dnach zajętych przez łąki, a gdy już występują, to na obrazie MSS-5 mają ciemny fototon, na obrazie MSS-7 jasny, a na kompozycjach barwnych barwę czerwoną.

Do mozaikowości rzeźby i litologii nawiązuje również występowanie wód gruntowych, których głębokość waha się od 0 do 20 m, a miejscami nawet poniżej 20 m.

Wśród gleb dominują gleby brunatne właściwe i brunatne wylugowane, wytworzone z piasków i glin zwałowych. Zasięg powierzchniowy regionu dość dobrze odpowiada rozprzestrzenieniu tych gleb, nawiązuje również do typu rolnictwa. Największą miejscowością są Suwałki (40,0 [67] tys. mieszkańców) – ośrodek usługowy, przemysłowy i oświatowo-kulturalny, z zakładami produkującymi meble, zakładami przemysłu spożywczego i produkcją materiałów budowlanych oraz wytwarzającymi wyroby elektrotechniczne.

Powierzchnia regionu wynosi 1849,8 km².

POJEZIERZE EŁCKIE (4.2.2). Na zachód od linii: Jezioro Rejgrodzkie-Olecko-jezioro Rospuda obraz satelitarny ma strukturę różnoziarnistą i gruboziarnistą, w odróżnieniu od struktury drobnoziarnistej po wschodniej stronie tej linii. Wiąże się to z większym udziałem gospodarstw wielko-przeznacznych (dawnych PGR-ów) po zachodniej stronie. W obrazie tej linii utrwalona jest również dawna granica polsko-niemiecka. Jest ona jednocześnie wschodnią granicą regionu. Charakteryzuje się on dość licznym występowaniem małych i średnich jezior. Znaczna część powierzchni terenu zajęta jest przez lasy oraz wielkoobszarowe gospodarstwa rolne. Z miejscowości można wyróżnić Ełk (38,0 [55] tys. mieszkańców) – ośrodek przemysłowy (zakłady mięsne, chłodnia, mleczarnia, młyn, przetwórnia owoców i warzyw); ponadto zakłady elektrotechniki motoryzacyjnej, odzieżowe, roszarnia lnu, fabryka sklejek, wytwórnie prefabrykatów i składanych domów.

Struktura obrazu, tworzona głównie przez elementy pokrycia terenu, nawiązuje do rzeźby, dla której charakterystyczne są liczne pagórki i zróżnicowanie litologiczne. Na przykład na piaskach i żwirach wodnolodowcowych poszczególnych faz zlodowacenia bałtyckiego występują lasy – bory świeże, natomiast na glinach zwałowych – lasy mieszane (Puszcza Borecka).

Powierzchnia regionu wynosi 1833,0 km².

PAGÓRKI GRAJEWSKIE (4.2.3). Na południe od Pojezierza Ełckiego leży region o stosunkowo niewielkim udziale jezior. Charakter jego obrazu satelitarnego jest związany z licznymi występującymi tu lasami, łąkami na torfowiskach, wypełniających dawne wytopiska. Większość terenu zajmuje wysoczyzna morenowa falista. Sporadycznie występują wały moren akumulacyjnych. Obszary porośnięte lasami – to równiny sandrowe.

Mozaikowość gleb w obrębie regionu jest znaczna. Występują tu gleby brunatne właściwe, brunatne wylu-

Ryc. 20. Pojezierze Suwalskie (4.2.1). Krajobraz młodoglacialny w okolicy jeziora Szejpiszki. Fot. CODGiK.

Fig. 20. Pojezierze Suwalskie [the Suwalskie Lake District] (4.2.1). Early glacial landscape within the vicinity of the Szejpiszki lake. Photo CODGiK.

gowane, gleby płowe, rdzawe, bielcowe i hydromorficzne.

Wody gruntowe pojawiają się na ogół płytko – do 5 m. Jedynie w obrębie wzniesień są to wody głębsze. Sieć hydrograficzna jest nieuporządkowana.

Powierzchnia regionu wynosi 610,0 km².

PAGÓRKI AUGUSTOWSKO-RAJGRODZKIE (4.2.4). Jest to region o jednolitym fototonie i barwie obrazu oraz drobnoziarnistej strukturze. Obszar ten jest stosunkowo ubogi w jeziora. Zbudowany jest głównie z glin zwało-

wych, tworzących wysoczyzny morenowe płaskie i faliście. Na ich tle występują ciągi moren czołowych i moren martwego lodu zbudowane z glin, głazów, żwirów i piasków. W południowej części terenu wyznaczają one zasięg fazy leszczyńskiej zlodowacenia bałtyckiego, a na północy – zasięg faz poznańskiej i dobrzyńskiej (Kon-dracki, 1972). Spotyka się tu również formy kemów zbudowanych z piasków, mułków, ilów i żwirów. Liczne są holocenijskie równiny zalewowe i nadzalewowe, występujące w miejscach dawnych zastoisk i wytopisk.

Ryc. 21. Pojezierze Elckie (4.2.2). Krajobraz pojezierny z jeziorem Gołdapiwo, na północ od Krukłanek. Fot. CODGiK.

Fig. 21. Pojezierze Elckie The Elck Lake District] (4.2.2). Post lakeland landscape with the Gołdapiwo lake to the north of Krukłanki. Photo CODGiK.

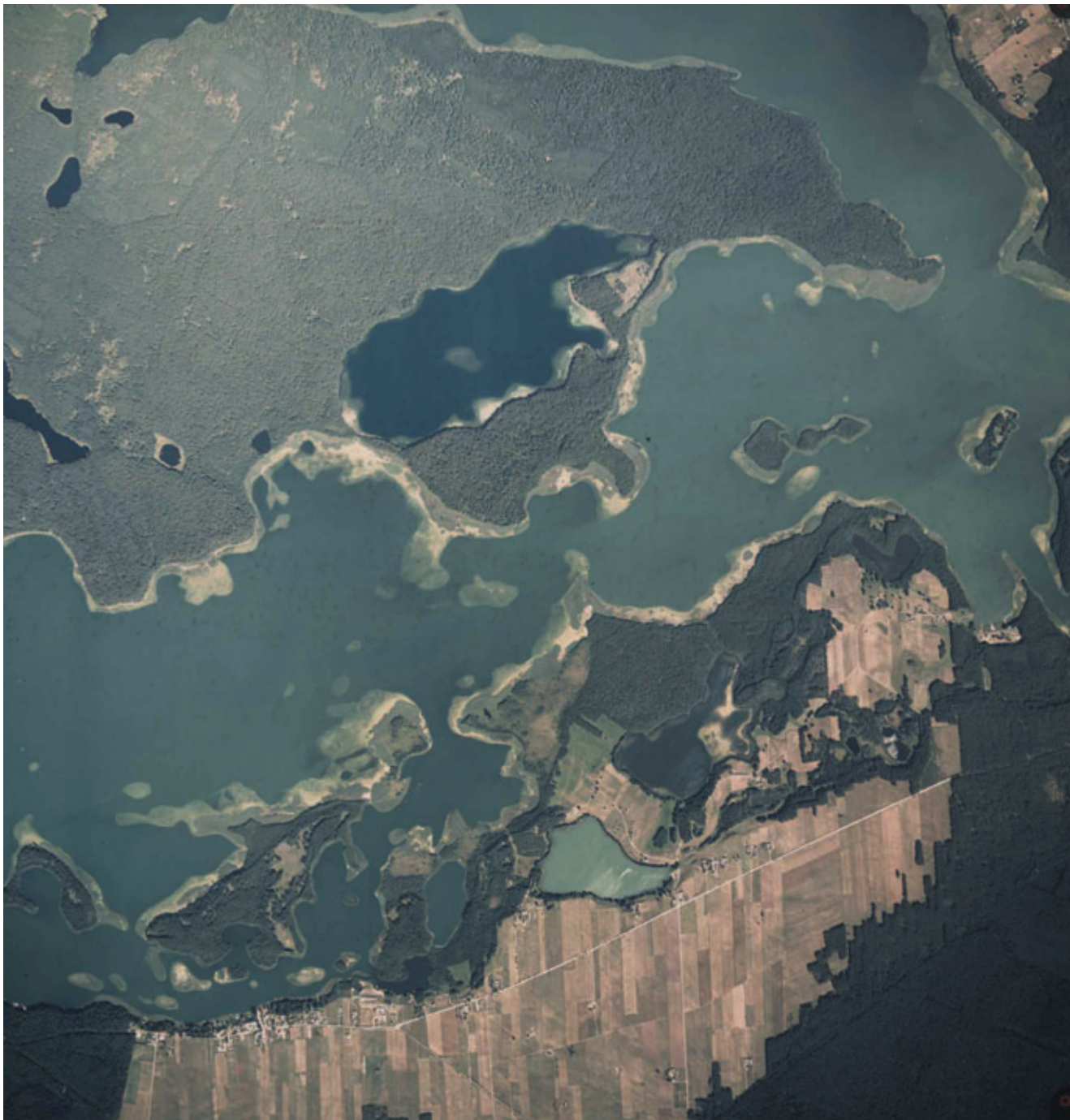
Region odznacza się występowaniem wód gruntowych na głębokości 2-5 m.

Również pokrywa glebowa cechuje się znaczną zawartością i jednorodnością. Tworzą ją głównie gleby płowe, brunatne wyługowane i odgórnie oglejone oraz brunatne właściwe.

Urozmaicona rzeźba nie znajduje swego odbicia na obrazie satelitarnym. Ujednolicenie charakterystyk spektralnych związane jest zapewne głównie z dość jednorodną pokrywą glebową.

Powierzchni regionu wynosi 567,5 km².

PUSZCZA AUGUSTOWSKA (4.2.5). Odrębny region tworzy Puszcza Augustowska. Pod względem geomorfologicznym jest to równina sandrowa, urozmaicona licznymi jeziorami wytopiskowymi (Wigry, jeziora augustowskie). Niemal cały obszar jednostki porośnięty jest lasami Puszczy Augustowskiej. Wśród drzewostanów przeważa sosna zajmująca 78% powierzchni (*Mała encyklopedia...*, 1980). Reszta przypada na świerk, olszę,

Ryc. 22. Puszcza Augustowska (4.2.5). Południowa część jeziora Wigry z miejscowością Bryzgiel. Fot. CODGiK.

Figure 22. Puszcza Augustowska [the Augustów Virgin Forest] (4.2.5). Southern part of the Wigry lake with the village of Bryzgiel. Photo CODGiK.

brzozę i dąb – stąd charakterystyczna ciemnoczerwono-czarna barwa obrazu satelitarnego. Struktura powierzchni leśnych wyróżnia się specyficznym drobno-prostokątnym rysunkiem, co związane jest z intensywną eksploatacją rosnących tu lasów.

Gleby w obrębie całego regionu tworzą jednolitą pokrywę gleb rdzawych i bielcowych wytworzonych z piasków luźnych słabogliniastych i gliniastych.

Wody gruntowe występują na głębokości od 5 do 10 m.

Powierzchnia regionu wynosi 1218,0 km².

Ziemia Gołdapska (4.3)

Na wschód od Wielkich Jezior Mazurskich wyodrębni się kilka regionów geograficznych. Od obszarów poprzednio omówionych różnią się one stosunkowo niewielką jeziornością.

KRAINA WĘGORAPSKO-GOŁDAPSKA (4.3.1)
Region budują głównie gliny zwałowe oraz ły. W jego obrębie wyróżnia się obszar zbudowany z iłów, mułków oraz piasków jeziornych i rzecznych. Powierzchnia ta

jest porośnięta lasami liściastymi, tworzącymi na obrazie satelitarnym wyraźną plamę. Pozostała powierzchnia ma strukturę drobnoziarnistą i jednolitą barwę.

Pod względem rzeźby jest to zwarty obszar wysoczyzny morenowej falistej. Południowy kontur regionu zbiega się natomiast z wyraźnymi wałami moren strefy marginalnej. Wzmiankowane wyżej utwory ilasto-mułkowopiaszczyste budują równiny zalewowe oraz równiny akumulacji zastoiskowej.

Wśród gleb dominują gleby brunatne, płowe i pseudoglejowe. Niewielkie powierzchnie zajęte są przez gleby hydromorficzne, inicjalne, wytworzone na żwirach i piaskach oraz czarne i szare ziemie wytworzone z glin, ilów i utworów pyłowych.

Wody gruntowe występują przeważnie płytko, do 2 m, a na południu, w obrębie wałów morenowych oraz na północy – do 5 m.

Wyróżnienie regionu nawiązuje więc do budowy geologicznej i rzeźby rzutujących na powstanie typów gleb, sprzyjających rozwojowi rolnictwa.

Region zajmuje powierzchnię 733,9 km².

PUSZCZA BORECKA (4.3.2) Wyróżnienie tego regionu wiąże się z rosnącymi tu lasami o przewadze drzewostanów sosnowych ze znacznymi domieszkami świerka, dębu, grabu, lipy, brzozy, modrzewia i klonu. Na siedliskach bardziej żyznych dominują lasy mieszane – bór mieszany świeży i las świeży.

Pod względem rzeźby jest to teren silnie pofalowany, morenowo-wytopiskowy, o wzniesieniach dochodzących do 229 m n.p.m.

Na piaskach naglinowych i glinach zwałowych lekkich wytworzyła się zwarta pokrywa gleb płowych, brunatnych wylugowanych oraz pseudoglejowych.

Powierzchnia regionu wynosi 219,7 km².

WZGÓRZA SZESKIE (4.3.3) Strukturę obrazu satelitarnego tego regionu cechuje gruboziarnistość. Głównym utworem powierzchniowym są gliny zwałowe. Występują tu licznie pagórki i wzgórza czołowomorenowe zbudowane z piasków, żwirów, głazów i glin. Jest to najwyższy wzniesiony obszar w obrębie pojezierzy mazurskich. Najwyższym punktem jest Szeska Góra (309 m n.p.m.). Deniwelacje dochodzą do 100 m.

Wśród gleb dominują gleby brunatne. Wody podziemne występują głęboko – najczęściej poniżej 5 m, a nawet 10 m.

Region zajmuje powierzchnię 312,8 km².

PUSZCZA ROMINCKA (4.3.4) Wyróżnienie tego regionu związane jest z kompleksem leśnym oraz charakterem rzeźby. Na żyznych siedliskach, na których dawniej rosły dęby, obecnie występują drzewostany sosnowo-swierkowe z domieszką grabu, dębu i klonu. W zagłębieniach terenu pojawia się olsza. Pod względem rzeźby jest to teren moreny płaskiej, usianej pagórkami morenowymi. Występują tu gleby płowe, brunatne wylugowane i pseudoglejowe, wytworzone z glin zwałowych średnich i ciężkich.

Powierzchnia regionu wynosi 135,4 km².

Kurpie (4.4)

RÓWNINA KURPIOWSKA (4.4.1) Region ten ma zupełnie różny charakter obrazu satelitarnego niż jednostki go otaczające. Obraz ten kształtują równoległe ułożone strefy ciemnobrunatnych plam odpowiadające lasom oraz występujące pomiędzy nimi powierzchnie o barwie czerwonej, związane z obniżeniami zajętymi przez łąki i mokradła towarzyszące dolinom rzecznych. Miejscami występują drobnoziarniste czerwono-żółte plamy, będące obrazem gruntów ornych.

Pod względem morfogenetycznym jest to południowa część sandru leżącego na przedpolu Pojezierza Mazurskiego. Na tej piaszczystej równinie sandrowej – czasami z wychodniami utworów morenowych zlodowacenia środkowopolskiego – występują rozległe pola wydymowe, często ze współcześnie rozwijającymi się procesami eolicznymi.

Równoległy charakter tekstury obrazu satelitarnego tego regionu nawiązuje do równoległego układu sieci hydrograficznej, utworzonej przez takie rzeki jak Omulew, Rozoga, Szkwa i Pisa. Dolina tej ostatniej jest jednocześnie wyraźną granicą fizjograficzną, oddzielającą jednoznacznie Równinę Kurpiowską od Wysoczyzny Kolneńskiej. Wody gruntowe w dolinach występują bardzo płytko. Znaczna część terenu jest podmokła. Natomiast w obrębie grzęd oddzielających doliny, ze względu na ich zwydmienie, pierwszy poziom wód podziemnych znajduje się nieco głębiej, bo od 2 do 10 m, przy rocznym wahanii poziomu tych wód dochodzącym do 6 m.

W dolinach występują gleby hydromorficzne wytworzone z gytii i torfów, a miejscami mady ilaste, gliniaste i pylaste. Na obszarach międzydolinnych powszechne jest występowanie gleb rdzawych i bielcowych, wytworzonych z wodnolodowcowych piasków słabogliniastych i gliniastych.

Region ten może być przykładem jednoznacznych związków między charakterem obrazu – jego fotomorficznością a poszczególnymi komponentami środowiska geograficznego.

Jego powierzchnia wynosi 2674,5 km².

WYSOCZYNA RÓŻAŃSKO-KRASNOSIELECKA (4.4.2) Obraz satelitarny charakteryzuje plamista tekstura, której poszczególne składniki przybierają barwę ciemnoróżową wskazującą podmokłe obszary dolinne, czerwono-żółtą charakterystyczną dla gruntów ornych i ciemnobrunatną wskazującą na lasy.

W budowie geologicznej główną rolę odgrywają piaski akumulacji lodowcowej z głazami. Wśród nich na południu regionu i na północy pojawiają się zwarte obszary zbudowane z piasków i żwirów ozów lub moren czołowych. Obniżenia dolinne wypełniają głównie holocenские torfy.

Pod względem rzeźby, południowa część regionu ukształtowana jest jako zdenudowana wysoczyzna mo-

renowa z okresu zlodowacenia środkowopolskiego, wznosząca się na około 100 m n.p.m. W południowej jej części, w okolicach między Makowem Mazowieckim a Różanem, urozmaicają ją ciągi wałów morenowych, których poszczególne wzniesienia osiągają wysokość 152 m n.p.m. Występują tu również rozległe wytopiska z formami wtórnymi. Ku północy teren nieznacznie się wznosi i różnicuje pod względem morfogenetycznym. Obok niewielkich powierzchni wysoczyznowych, powszechne stają się małe i duże formy kemowe oraz tarasy kemowe. Występują tu również wały moren spiętrzonych, ozy i równiny akumulacji torfowiskowej, a także fragmenty starych zdenudowanych równin sandrowych.

Pokrywą glebową tworzą głównie gleby rdzawe i bielcowe wytworzone z piasków.

Wody podziemne występują na ogół na głębokości od 2 do 5 m. Szerokie obniżenia doliny Orzyca i jego dopły-

wów są częściowo zabagnione. W obrębie wzniesień morenowych wody podziemne pojawiają się na głębokości poniżej 20 m.

Użytkowanie ziemi związane jest z rolnictwem oraz częściowo gospodarką leśną. Największą miejscowością jest Różan (2,5 [2,8] tys. mieszkańców), lokalny ośrodek usługowy.

Granice regionu nawiązują do użytkowania ziemi. Jest to region o charakterze przejściowym między obszarami położonymi na zachód od doliny Orzyca i na wschód od niej. Tekstura obrazu, wynikająca z charakteru pokrycia terenu, wskazuje na jego podobieństwo do obszarów położonych na wschodzie, co wynika również z rodzajów gleb. Natomiast budowa geologiczna i rzeźba są tu bardziej podobne do warunków środowiskowych panujących na zachód od tego terenu.

Powierzchnia regionu wynosi 1174,6 km².